

PETER CROUCH
împreună cu TOM FORDYCE

Cum să devii
fotbalist

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE

Maura Cotfas

**pilot
books**

Respect pentru oameni și cărți

Copyright © Peter Crouch, 2018

First published by Ebury Press, an imprint of Ebury Publishing.
Ebury Publishing is part of the Penguin Random House group
of companies.

Copyright © Pilot Books, 2020, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Cu excepția situației în care doriți să inserați citate scurte în cadrul unei recenzii, nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CROUCH, PETER

Cum să devii fotbalist / Peter Crouch, Tom Fordyce; trad.:

Maura Cotfas. - București: Pilot Books, 2020

ISBN 978-606-94843-9-5

I. Fordyce, Tom

II. Cotfas, Maura (trad.)

796

EDITOR Bogdan Ungureanu

DESIGN Faber Studio

REDACTOR Ioana Gruenwald

CONSULTANT Sorin Niculescu

CARACTERE Objektiv, Yoga

PRODUCȚIE Evrika Eurodips

TIPĂRIT ÎN România

Editura PilotBooks are ca scop dezvoltarea literaturii cu tematică sportivă. Cărțile PilotBooks vă ajută să asimilați mai ușor anumite etape, să cunoașteți mai bine și să îndrăgiți și mai mult sportul preferat. De asemenea, ne alăturăm - prin literatura de specialitate - tuturor celorlalte campanii de conștientizare a importanței mișcării.

WWW.PILOTBOOKS.RO

CUPRINS

Prolog	009
Vestiarele	013
Superstițiile	022
Mașinile	036
Fundașii	049
Tatuajele	059
Terenurile de antrenament	066
Vestimentația	081
Voleurile	091
Autocarul echipei	099
Atunci când stai „pe sec”	107
Sărbătorirea golurilor	114
Interviurile	130
Casele	140
Transferurile	149
Muzica	166
Injuriiile	178
Loviturile cu capul	188
Frizurile	203
Portarii	212
Ieșirile în oraș	224
Liga Campionilor vs Cupa Angliei	238
Sponsorizările	246
Hotelurile	255
Rețelele de socializare	262
Gerrard	271
Mulțumiri	283

Vestiarele

H aideți cu mine să vă dezvălu lumea nevăzută a fotbalului. Haideți în sanctuar și în toate celelalte cotloane nebănuite ale fotbalului.

De pildă, vestiarul. Șaisprezece jucători, antrenorul, toți secunzii, personalul medical. Cu toate astea, persoana care deține întreaga putere este magazionerul.

Odată ce magazionerul îți alocă un umeraș, nimic nu mai poate fi schimbat. La fiecare meci jucat acasă vei avea aceeași loc. La meciurile jucate în deplasare, ordinea jucătorilor va fi aceeași în vestiar. Încearcă numai să-ți schimbi locul și vei declanșa o adeverată zarvă: „Ce te-a apucat să faci asta și ce te-a apucat să fac tocmai acum, înainte de un meci pe care trebuie să-l câștigăm?”

Total se face metodic. E posibil să fii așezat în rând cu alții colegi sau pus în același grup cu cei care ocupă poziții similare pe teren: atacant lângă partenerul din atac, apoi fundașii centrali și ultimul, portarul, de unul singur. Acasă vei avea dulapul numerotat și evidențiat cu o poză înrămată cu tine în acțiune. De preferat, într-o ipostază eroică, dominând adversarul sau înscriind un gol. O singură privire fugitivă către ea înainte de meci face cât o îmbărbătare pe umăr, cât mâna ridicată în semn de victorie, cu pumnul strâns, cât un „Hai că poți, voinicule!”

Vestiarul de la stadion e cu totul diferit față de cel de la antrenamente. Ambele servesc același scop, ce-i drept, însă la stadion atmosfera e mult mai serioasă. Înainte de meci echipa se întâlnește la terenul de antrenamente și de acolo pleacă cu autocarul spre stadion, unde se cam termină distrația. Intră în vestiar și te gândești: da, despre asta e vorba, pentru asta am sacrificat atâtea săptămâni de muncă în ploaie și frig, toate orele când, puști fiind, mergeam la antrenament în parc după

școală, alimentația sănătoasă, gimnastica, stretching-ul, dormitul devreme. Mă rog, destul de devreme. În zilele de lucru.

Respect pentru oamenii și cărți
Dacă startul se dă la ora 15.00, trebuie să fii la stadion pe la 13.30. Unii dintre flăcăi vor fi probabil la un ultim masaj, alții cu căștile pe urechi. În timpul ăsta eu citesc programul cap-coadă, în speranța că găsesc ceva amuzant să le citesc celorlalți. *Ia uitați, prieteni, ce-a scris căpitanul în rubrica de săptămâna asta! Aaa, scuze, sunteți în toiul masajului! Să am uitat că înainte de meci nu mai vorbim unii cu alții.* Mese întregi cu tot felul de băuturi, apă, shoturi de cafeină, geluri energizante, doze de Red Bull, pachete cu gumă de mestecat. Toată lumea își împarte jeleuri Jelly Babies. *Să nu care cumva să mi le haliți pe cele negre, doar știți că sunt preferatele mele!*

Cel mai tare vestiar era odinioară la Highbury. Faimoasele săli de marmură te lăsau cu gura căscată, după care ajungeai în vestiarul echipei oaspeți și trăiai pentru prima dată în viață experiența încălzirii în pardoseală. Pentru cineva care nu mai văzuse aşa ceva, rămâneai mască. *Pfai de capu' meu! Fraților, podeaua asta e caldă pe bune!* În secunda următoare, ne aruncam șappii cât colo și începeam să ne fățuim desculți încocace și-ncolo, cu ochii mari. Acum e deja ceva normal în majoritatea băilor din cluburi, e o metodă standard de încălzire. Atunci, însă, era a opta minune a fotbalului profesionist. *Deci aşa e la Arsenal...* Cele de acum de la Emirates sunt grozave. Vestiarul echipei gazdă de pe Wembley e uriaș. La cât de mari sunt vestiarele la Aston Villa, îți dai seama că încă e un club important. Au covoare peste tot.

Stadioanele mai vechi au și vestiarele cele mai ciudate. La Fulham, vestiarul oaspeților se află într-o anexă de la nivelul terenului, o construcție de patrimoniu, dar foarte mică. La Anfield vestiarele sunt atât de înghesuite încât auzi strigătele adversarilor, iar dușurile sunt vechi și strâmte. La Queen's Park Rangers, pe Loftus Road, stăteam îngărădiți în vestiare minusculă ce nu puteau antifona zgomotul de la tribunele de-afară. La Anfield mă uitam mereu atent în jur întrebându-mă ce nume

legendare stătuseră odinioară pe locul meu sau hanoracul căruia jucător a atârnat de umerașul meu și îmi doream să-și fi scrise lit inițialele în lemn, ca la școală. În vestiarul echipei Angliei de la Twickenham, fiecare loc are o listă de jucători faimoși care au stat acolo înainte. Mi-ar fi plăcut și mie să am în spatele meu asemenea nume. St John, Keegan, Dalglish, Rush, Voronin.

Aveau personalitate, cele vechi. Astea noi, în schimb, deși foarte multe au dotări moderne, te lasă cam rece. Cele din stadioanele nou-construite în Germania pentru Campionatul Mondial din 2006 au fost foarte confortabile, dar lipsite de personalitate și parcă toate arătau la fel. Pentru mine, standardul fusese deja stabilit cu o vară înainte, când am debutat cu echipa Angliei pe stadionul Giants, în New Jersey. Fiecare jucător avea propria cabină de duș, cam cât o sală de baie încăpătoare și confortabilă, cu tot cu fotoliu extensibil La-Z-Boy. La sfârșitul meciului nu-ți mai venea să pleci, nu voiai decât să te lăfăi cu o pungă de popcorn în fața televizorului plat și să revezi momentele-cheie ale victoriei cu 3-2 din fața Columbiei.

Stadioanele mari pe care se joacă meciurile din Liga Campionilor te fac să te simți ca un gladiator. San Siro, Bernabeu, Camp Nou - toate au vestiarele la subsol și, în timp ce te schimbi, simți toată hărmălaia de deasupra, auzi fluierăturile când ieși afară la încălzire și în momentul în care păsești timid pe teren, câteva minute mai târziu, ai senzația că urci într-un ceaun cloicotind cu ură. În minte că m-am uitat în jos și am văzut cum mi se ridică părul pe picioare. Agitația fanilor din tribune făcea să trepideze apa din ceștile de pe masă, în timp ce mă chinuam să-mi trag tricoul pe mine, cu mâinile tremurânde.

Vestiarul poate să devină un loc oribil când lucrurile nu ies cum ar trebui. Când am fost eliminat pe Bernabeu, în aprilie 2011, la un meci de Liga Campionilor dintre Tottenham Hotspur și Real Madrid, după 14 minute de joc și la scor egal, am ieșit de pe teren și, din vacarmul infernal de afară, am pășit într-o linie mormântală și total bizară. Afară, optzeci de mii de suflete urlau

și țipau la unison, iar eu mă trezisem dintr-o dată singur-cuc, cea mai singură persoană din lume în inima celei mai animate zone din oraș. Prea mult timp de reculegere, prea multe ecouri, dar nimici căruia să-i ceri scuze sau care să te ia prietenește pe după umeri. Același gând care nu-ți dă pace: Ce naiba am făcut? Ce-a fost în capul meu? De deasupra se aude deodată o răget uriaș - ăsta sigur a fost gol, dar... la naiba, la cât de tare au urlat n-are cum să fie de la noi. Futu-i, e numai vina mea...

Când lucrurile merg bine, e ca și cum te-ai afla în cel mai tare bar din oraș, într-un club apărut din senin unde toată lumea simte la unison și unde, brusc, toți sunt cei mai buni prieteni. Petrecerea de pe San Siro, când am înscris golul câștigător pentru Spurs în meciul cu Milan din 2011, la Liga Campionilor, vestiarul din Anfield după ce am câștigat la penaltıi meciul cu Chelsea, care ne-a dus apoi în semi-finalele Ligii Campionilor în 2007... asta sunt doar câteva dintre cele mai de pomină „ieșiri în oraș”, cu diferența că le petreci de fapt ca acasă, printre pantaloni scurți murdari, șosete pline de noroi și tricouri ce duhnesc a sudoare, cu beri agitate și împroșcate peste tot, mâncare la discreție, dans, cântec și țopăituri și nici vorbă să meargă cineva la culcare, nimici nu încide un ochi până nu se crapă de ziuă!

Cam singurul avantaj al înfrângerii suferite de Liverpool în meciul cu Milan, în finala din 2007, a fost că m-au luat la un test anti-dopping imediat după fluierul de final. A trebuit să trec de vestiare și să aştept într-o cabină strâmtă, unde mi s-a părut că am stat o veșnicie încercând să storc câțiva stropi de urină, după ce alergasem în amurgul canicular al Atenei. Dacă am fi câștigat, s-ar fi dezlănțuit cea mai tare petrecere la care aş fi participat vreodată, încununarea nu numai a efortului nostru comun din acel sezon, ci și a tuturor speranțelor, visurilor și muncii mele încă de când aveam cinci ani - și nu știu, zău, dacă aş fi suportat să o ratez. Cine știe, poate că aş fi acceptat suspendarea pe șase luni și aş fi explicat după: „Uitați-vă puțin la fizicul meu, e clar că n-am fost pe nimic, dar nu puteam să nu mă duc să-l stropesc cu

bere pe Steven Gerrard și să răstorn o găleată de apă rece peste Rafa Benitez. Cu ce altceva să te alegi, altfel?” „Tati, ce-ți amintești cel mai bine din seara în care ai câștigat cel mai mare trofeu din istoria fotbalului de club?” „Păi, cum stăteam cu penisul în mână și încercam din răsputeri să mă gândesc la un robinet pornit, sub privirile vigilente ale unui necunoscut cu un clipboard în mână.”

Pesemne că ati auzit și voi poveștile despre festele jucate uneori echipei adverse la vestiare: căldura dată tare, să te cuprindă toropeala fix înainte de meci, apa caldă oprită, să mori de frig la dușuri, tone de zahăr în ceai, ca să-l facă ori imposibil de băut, ori să te trimîtă de urgență la dentist. La Rotherham ne schimbam în cabine modulare și apoi traversam strada ca să ajungem pe teren. Mai nou, însă, parcă încearcă să ne omoare cu atâtă confort. Camere princiare, toate scaunele capitonate, dușuri ca-n povești, produse de toaletă Molton Brown - asta dacă ești pe Stamford Bridge. E ca și cum ai fi la spa, dar exclusiv pentru bărbați. Fix când ești gata de un gomaj facial, Gary Cahill e cât pe ce să te calce pe glezne.

În continuare nu pot înțelege de ce a dispărut baia comună. La începuturile carierei mele era o chestie de bază: ne adunam cu toții în apă, dezbrăcați și plini de noroi, ne bălăceam puțin și apoi ieșeam cu diverse chestii atârnând și bălgăngăindu-se în toate direcțiile. Dar cu timpul te obișnuiești și fără, și începi să te gândești la cât de bizară era, totuși, toată chestia. Să lâncezești într-o apă murdară, cu bucăți de nămol întărit plutind peste tot, cu fire răzlețe de iarbă și noroi ițindu-se în jurul tău, de la tine sau de la alții. Cum ar fi să-i punem și pe juniori să facă asta? Ar zice că ori suntem nebuni, ori că atentăm la pudoarea lor.

Soarta bazinului a fost pecetluită de ultimele descoreiri în materie de sport. Căldura cică nu era indicată la picioare, în schimb băile de gheăță păreau să ajute mult mai mult la recuperarea de după meci. Dar era ceva care mie chiar îmi plăcea la

baia la comun. Era ceva profund, cea mai profundă experiență pe care o puteai trăi într-o baie. Eram cu toții acolo, laolaltă, se crea un soi de spirit de camaraderie. Nu întâmplător Imperiul Roman s-a cădit în jurul experienței băii comune. E locul perfect unde oamenii se adună, pentru că toată lumea e egală într-o baie construită pentru toată lumea.

Imaginea clasică de după finala Cupei Angliei: 13 jucători victorioși, uzi și murdari, din care jumătate fumează, iar restul beau lapte direct din sticla de juma' de litru. Când îi vezi acolo pe Bobby Charlton și pe Bobby Moore, cu câte o sticlă de bere amăruie în mână, totul pare mega-distractiv, ca într-un pub fără mâncare. De la piept în sus pare o petrecere a burlacilor, de la piept în jos seamănă mai degrabă cu un club de noapte ceva mai dubios.

Acum totul se învârte în jurul dușurilor, evident. În vestiarele cele mai spațioase, precum cele de pe Wembley, sunt de regulă cam 15 dușuri, toate în spațiu deschis, în loc de cabine individuale, ca pe la sălile de sport de fișe. Nici pomeneală de dispersoare de gel de duș - se presupune că-ți aduci de-acasă. Evident că niciunul din noi nu-și aduce aminte, ca orice fotbalist care primește mereu totul de-a gata. Sfârșim mereu prin a poși o sticluță minusculă cu gel de duș pe care a șterpelit-o careva de la vreun hotel, storcând din ea cantități din ce în ce mai infime. Asta doar dacă n-am fost găzduiți la Malmaison, unde, după cum probabil știi deja, dacă ati avut plăcerea să stați la unul din hotelurile lanțului, sticlele de şampon și gel de duș din partea casei sunt foarte generoase, îți pot ajunge chiar o săptămână. Îmi închipui că foarte mulți clienți pleacă cu ele. În ziua de după o cazare la Malmaison, suntem dezlănțuiți. Vrea cineva balsam de păr? Nimeni?

Prosoapele sunt și ele tot responsabilitatea magazionerului. Pe fiecare apare numărul personal al jucătorului, ca să se știe care al cui este. Din păcate, asta înseamnă că te pricopsești cu aceeași vechitură zdrențuită mai multe sezoane la rând. Ultimul

meu prosop de la Stoke era deja în circulație de șase ani și ajunsese aproape franjuri, complet deșirat și tocit. M-am văzut nevoit să-l trag pe tip de guler. Nu sunt vreo divă, dar aş vrea să mă pot șterge ca lumea după ce fac duș.

Un mare dezavantaj al vestiarelor? Toaletele. Ia gândiți-vă un pic: dacă vorbim de o întâlnire matinală, ai treizeci de băieți veniți direct de acasă și care tocmai au băut cafea. La Stoke sunt trei cabine, aşa că, oricum o dai, tot nu iese socoteala. Mai e și poziția toaletelor, care dau direct către vestiar. Mireasma e de-a dreptul barbară și nu există nici măcar o anticameră sau un hol, fie ele și mici, pe post de tampon. Asta e singurul motiv pentru care mă bucur că a plecat Robert Huth, un neamț masiv cu un apetit pe măsură. Mai multe nu vreau să spun. Situația e atât de gravă încât uneori mă duc la singura toaletă de pe corridorul de la etaj, o mică oază în mijlocul poluării generale.

Partea bună: mâncarea. După meciurile din deplasare se aduc mereu tot felul de chestii în vestiar. Arsenal e iar în top la capitolul asta. De obicei, cam peste tot primim pizza, însă celor de la Arsenal le place să iasă din tipare. Sunt, de fapt, adeverați artiști: aripiore de pui, cartofi wedges, toate mâncărurile interzise dar care, în acea fereastră de o oră, după meci, sunt permise, pentru că scopul e să bagi ceva în stomac - nu contează ce, atât timp cât reușești să îmbuci câte ceva. Cu cât e mai gustoasă mâncarea, cu atât e mai ușor de ingerat. Dacă ai jucat tot meciul, e foarte posibil să te încerce o ușoară senzație de greată, aşa că orice stimulent e binevenit. Dacă ai șomat, sunt șanse să fii chiar și mai flămând, pentru că tot cinci ore ai stat și tu nemâncat, doar că fără partea de efort fizic intens care să-ți întoarcă stomacul pe dos. Nu e exclus să vezi jucători care au stat pe tușă toată ziua, dar care înfulecă porții imense de margherita una după alta.

Mai apar și încăierări, dar nu pentru ultima felie de pizza, ci la pauză, când cineva a călcăt rău pe bec sau nu și-a marcat corect adversarul. De fapt nu e un lucru tocmai rău, ci poate fi un spațiu sigur unde să se elibereze toată furia adunată în prima

repriză. I-am văzut la un moment dat pe Steven Nzonzi și pe Jon Walters cărându-și pumni la pauză, ca mai apoi să facă o figură excelentă împreună pe teren. S-au înjurat cu sete și s-au făcut cu ou și cu oțet, dar asta a dat dovadă că le pasă. E mult mai nasol un vestiar în care nimeni nu scoate o vorbă la pauză, în condițiile în care echipa e condusă cu 2-0 și îți dai seama că unora le e totușa dacă pierd sau câștigă.

Vestiarul e spațiul perfect pentru diverse scene comice. Pe vremea când eram la Spurs, am jucat un meci cu Brighton înainte de începerea sezonului competițional. Pe drum, Jamie O'Hara, Tânărul nostru coleg mijlocăș, ne-a povestit despre noul lui contract de 15.000 de lire pe săptămână - o sumă decentă pentru cineva care încă își face un nume în breaslă. Am fost sub orice critică în prima repriză și, când ne-am revărsat în vestiar, Harry Redknapp ne aștepta la cotitură, gata să ne ciomăgească: *Fir-ați voi ai dracu' de ratați! O adunătură de inutili!* Apoi, înfigându-și un deget în O'Hara, a continuat: *Puștiu' ăsta e singurul care-și dă osteneala! Voi băgați la buzunar sume frumușele, iar ăsta micu' joacă pe numai 5.000 pe săptămână!* Și-a continuat tirada, în timp ce noi îl ascultam cu capetele plecate, fără să îndrăznim să-l privim în ochi. Într-un final a rămas în pană de invective și a ieșit tumultuos din vestiar, lăsând în urmă o liniște mormântală. Jonathan Woodgate a rupt tăcerea în secunda următoare. Mi-am ridicat privirea și, când l-am văzut rânjind, m-am mirat că îi arde de râs fix atunci. A izbucnit, arătând cu degetul spre Jamie: *Mincinosule! Nouă ne-ai spus că-ți dau cinșpe mii pe săptămână...* Nu ne deranja atât suma în sine cât faptul că, cu o săptămână înainte, ne turna tuturor numai brașoave.

Vestiarul a fost mereu un sanctuar, un loc numai al nostru, al echipei, unde nimeni din afară nu avea acces și nu știa nimic despre încăierările și șotile noastre. Antrenorul secund stătea mereu de pază la ușă, blocând-o cu mâna dacă arbitrul voia să intre taman când antrenorul principal ne explica cum să-l cotonogim pe căpitanul echipei adverse sau ținându-i calea băiatului

care ne aducea ceai, dacă cumva se încăieraseră vreunii înăuntru. Toate astea se vor schimba. Manchester City are deja tunelul de sticlă de pe arena Etihad, prin care jucătorii pot fi văzuți defilând spre teren. Probabil că pasul următor pentru grupul media care va pune mâna pe drepturile de televizare va fi să ceară acces și mai în intimitate, adică să pătrundă până în vestiare.

Pot înțelege de ce. Cea mai arătoare dorință a unui fan este să aibă acces în acest ultim sanctuar. Dar, chiar și atunci când echipa favorită e promovată sau câștigă un trofeu și fanii dau buzna pe teren cu un plan bine gândit, tot nu reușesc să pătrundă până-n vestiare. Și asta pentru că vestiarele sunt într-adevăr locuri speciale. Am jucat pe Old Trafford la un meci Unicef, într-o echipă în care jumătate dintre jucători erau de la United, marii câștigători din 1999, cu Sir Alex Ferguson ca antrenor. Îi aveam într-o parte pe Ryan Giggs, pe frații Neville, pe Paul Scholes și pe David Beckham. În timp ce Sir Alex ne ținea discursul de dinainte de meci, m-am întors în aşa fel încât să-i am în raza vizuală numai pe băieții de la United, și pentru o clipă mi-am îngăduit să visez că sunt pe teren cu ei, atunci, în '99 - poate înainte de prelungirile din semi-finala Cupei Angliei, când au jucat cu Arsenal, sau înainte de finala Ligii Campionilor de pe Camp Nou, cu Bayern München.

Nici măcar nu sunt fan United, n-am fost niciodată. Dar trebuie să respectăm ce au reușit ei ca echipă. Și, cum stăteam acolo, lângă ei, mă gândeam: poate părea ciudat ce fac eu acum, dar e o nebunie frumoasă, pentru că au trecut prin aşa ceva. Iar eu acum trec prin aceeași experiență, prin care atât de puțini vor mai trece vreodată.

Mi s-a spus la un moment dat despre Serena Williams, multiplă campioană de Grand Slam, probabil cea mai mare tenismenă a tuturor timpurilor, chintesa talentului și a excelenței sub presiune, că ar avea o fixație inexplicabilă și anume că refuză să-și schimbe șosetele pe parcursul unui întreg turneu.

Cam mare povara pe săracele șosete, să reziste vreo două săptămâni și șapte meciuri de Grand Slam. Pare aproape de necrezut, ceea ce, în mod pervers, sporește convingerea oamenilor că e, de fapt, adevărat. Superstițiile sunt prin definiție absurde, aşa că de ce n-ar fi adevărat și-n cazul acesta?

Să vă spun o poveste cu morală. Umblă un zvon - de fapt, o poveste, deși de-acum aproape că a devenit memă și a ajuns pe bannere, pe tricouri și în nesfârșite întrebări pe rețele de socializare - o poveste, aşadar, pe care am putea-o numi *Crouchie crânțane nachos*. Hai să v-o povestesc. Cică sunt la film și e coadă mare la standul cu snackuri. Fără să mă arăt descurajat, mă însig cu încredere fix în față, la tejghea, mă uit la vânzător și mă răstesc la el: *Nachos!* Nu tu *Te rog*, nu tu *Mă scuzați*, sfidare totală față de fraierii flămânci din spate. Mai circulă și altă versiune, în care se pare că nici nu le plătesc. Mă rog, după ce îmi primesc porția, cică mă întorc cu față spre cei de la coadă și stau aşa neclintit, vârând nacho după nacho în gură, molfăind netulburat. Se aude la un moment dat un strigăt din spate:

— Ce faci, *Crouchie*, unde te crezi?

La care eu aparent scot faimoasa replică cu *Crouchie își crânțane nachosurile*.

Să ne-nțelegem: n-am nimic cu nachosurile. Dacă mă nimeresc la cinema, îmi place și mie să mai crânță, nu zic nu. Dar să mă bag în față? Niciodată. Să stau și să molfăi, în timp ce

alții așteaptă la coadă după mine? Nicidecum. Oricum, ideea cu ronțăitul la cinema este să-o faci în fața ecranului. Cine dă gata o porție întreagă de nachos în hol? Si apoi - chestia cea mai cea - să vorbesc despre mine la persoana a treia?! Dați-o naibii de treabă!

Din păcate, nimic din toate acestea nu contează. Am permis poze cu oameni care poartă tricouri pe care scrie „Crouchie crânțane nachos”; oamenii s-au dus cu pancarte de genul acesta pe stadion, la diferite meciuri. Rareori trece săptămâna fără să primești pe Twitter poze de la diversi, cu ei mâncând nachos și râjind cu subînțeles.

O fi la fel și cu Serena. Poate că poartă aceeași marcă de șosete la fiecare meci și câteodată se mai murdăresc de zgură sau au pete verzi de la iarbă, și una-două pe internet circulă poze cu șosetele murdare și cineva decide că nu le-a mai spălat de zece zile, de când a învins-o în minimum de set-uri pe numărul 112 mondial. Așadar, când vine vorba de superstițiile fotbalistilor, mă văd dator să încep cu cele pe care le-am văzut cu ochii mei. Sau, mă rog, în cazul lui Shaun Derry, pe care le-am auzit cu urechile mele și le-am miroosit cu propriu-mi nas.

Derry se încăpătâna să i se facă rău înainte de fiecare meci. Mai precis, dacă nu i se făcea rău în mod natural de la emoții, își băga degetele pe gât și rezolva singur problema. Nu cred că se mai miră nimeni când spun că asta a cam stricat atmosfera din vesteirele din Portsmouth. Nu de puține ori, în timp ce Graham Rix și Harry Redknapp erau în plin discurs motivational, cu tensiunea în creștere și cu noi ascultând fascinați în tăcere, se auzea deodată dinspre toalete un ‘BLEEEAAA’ care ne rupea urechile...

Cu timpul am învățat să anticipăm astfel de episoade. Pe unde-i Dezza? - dar nici nu apucam bine să deschidem gura că imediat venea și sunetul, ca o motocicletă turată la maximum. Eu zic că sunt destul de destupat la minte... face fiecare ce crede că funcționează mai bine. Dar eu, unul, dacă mi-ă sărsă mațele înainte de meci, măș impletici pe picioare ore bune după, ca un pisoi neajutorat. Mai dai și peste genul discret, colegi care se